

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1044/2020
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стевана Матејевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К бр. 319/19 од 12.03.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 222/20 од 10.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Стевана Матејевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К бр. 319/19 од 12.03.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 222/20 од 10.07.2020. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К бр. 319/19 од 12.03.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити, ако окривљени за време од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећена ББ је упућена на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева, а у пресуди је наведено да ће о трошковима кривичног поступка суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 222/20 од 10.07.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Алексинцу и браниоца окривљеног

АА, адвоката Стевана Матејевића, а пресуда Основног суда у Алексинцу К бр. 319/19 од 12.03.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Стеван Матејевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и члана 438. став 2. тачка 2) Законика о кривичном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП захтев је недозвољен.

Битна повреда одредбе Законика о кривичном поступку из члана 438. став 2. тачка 1), се, по наводима захтева за заштиту законитости, огледа у заснованости пресуде на незаконитом доказу – извештају о форензичком прегледу лица места и увиђају покретне ствари (телефона „Самсунг галакси А8“). Овај доказ је, по ставу браниоца, незаконит по начину прибављања, јер Полицијска станица у Алексинцу која је поднела кривичну пријаву и доказе уз њу, нема потребних ни људских ни техничких ресурса да врши вештачење мобилног телефона, те је то вештачење требало да изврши неки други орган. При томе, бранилац сматра да се не ради о доказу из члана 135. ЗКП, те да се аутентичност комуникације мобилним телефоном могла утврдити само вештачењем, због чега наведени извештај није законит доказ.

По оцени Врховног касационог суда, овакви наводи браниоца не могу се прихватити као основани. Увиђај покретне ствари – мобилног телефона је, као што стоји у списима предмета, саставни део криминалистичко форензичке документације. Радња увиђаја ствари је предузета над покретном ствари – мобилним телефоном који је оштећена добровољно предала и омогућила приступ обавештењима – порукама који се у њему налазе, а што је затим фотографисано и задржано у фото документацији и у списима предмета. Вештачења, према томе, није било, већ је ова доказна радња спроведена сходно члану 135. ЗКП од стране органа који је за њено спровођење надлежан.

Имајући у виду да су исти наводи већ истицани и у жалби на првостепену пресуду, о њима се детаљно изјаснио Виши суд у Нишу као другостепени суд, дајући разлоге на страни 3, у ставу 1 и 2. пресуде Кж1 бр. 222/20 од 10.07.2020. године. Прихватајући као правилне закључке другостепеног суда, Врховни касациони суд на њих и упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног указује на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводећи да је образложење пресуде нејасно, те да недостају разлози о одлучним чињеницама. Повреда одредбе члана 438. став 3. тачка 2) ЗКП

међутим, не представља законски разлог због кога је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па је у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, у осталом делу, оспорава начин утврђивања чињенице да је било физичког насиља према оштећеној од стране окривљеног, јер у доказном поступку није било никаквих других доказа осим исказа оштећене. По ставу браниоца окривљеног неприхватљив је поступак првостепеног суда који верује исказу оштећене, која није пријављивала вишеструко узаступно физичко насиље, а пријавила је узнемиравање порукама које чак и нису претеће него увредљиве садржине, закључујући затим да ни на основу преписке која је изведена у доказном поступку између окривљеног и оштећене, није било елемената за оцену да постоји дрско и безобзирно понашање окривљеног које би представљало насиље у породици. Супротно томе, по наводима захтева за заштиту законитости, на страни окривљеног је постојала жеља за обновом заједнице, а његов умишљај је био усмерен на то да се оштећена покаје и врати у заједницу због деце, као што је он у својој одбрани и објаснио.

Оваквим наводима браниоца окривљеног се у суштини оспорава чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, те се даје сопствена оцена доказа и закључак о утврђеним чињеницама. Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, међутим, не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд и у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Из наведених разлога је Врховни касациони суд на основу члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, захтев у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић